

JAARVERSLAG VAN HET HEILIG HARTKOOR OVER HET KOORJAAR 1979/1980

I. Inleiding

Vele jaarverslagen beginnen met het traditionele "Weer is het Cecilia. Weer is er een jaar voorbij gegaan en dus is er weer een jaarverslag." En omdat een goed begin het halve werk is, en omdat een verslag over een kerkkoor als het onze een groot werk is, alsook omdat wij er steeds voor willen waken niet in herhalingen te vallen, is de inleiding elke keer weer opnieuw een van onze problemen. Want een jaar is eigenlijk maar kort en er is dikwijls zoveel wat allemaal in het jaarrelaas zou moeten staan.

In het oude Koenen en De Pols "Verklarend handwoordenboek der Nederlandse taal van 1935" lezen wij bij het woord verslag dat het betekent "het mondeling of schriftelijk rapport over de toedracht of toestand ener zaak uitbrengen" en dat betekent dus héél wat.

Je kunt je ook afvragen "Moet dat nu zo nodig" of "Is het wel de moeite waard". Natuurlijk is het de moeite waard. Want je schrijft per slot van rekening een stukje Heilig Hartkoor-geschiedenis met alles erop en eraan en dat moet beslist de moeite waard zijn.

Maar dan moeten we allen er ook iets aan hebben. Dan moet een jaarverslag ook iets betekenen en iets doen. En met dat doel gaven wij onze jaarverslagen ook steeds een bepaalde intentie.

Zo hielden we al eens een gewetensonderzoek, een ander jaar een soort film waarin alles nog eens de revue passeerde. We keken in onze achteruitkijkspiegel. Elk jaar weer een zo objectief mogelijke terugblik zonder de bedoeling een vermanende of belerende vinger op te steken.

Maar toch je vraagt je wel eens af.

Doen we het wel goed? Of goed genoeg? Misschien keken we wel eens tevéél achterom of te weinig vooruit.

Maar alles blijft moeilijk totdat het gemakkelijk wordt heeft iemand eens geschreven en dat is voor ons, Uw secretariaat een hele geruststelling.

Dit jaar echter willen wij het meer houden bij wat Koenen er over schrijft nl. verslag uitbrengen van het reilen en zeilen bij ons koor dit afgelopen koorjaar met alle ups en downs, zoals wij het zien op dit moment en dan moge onze enige intentie hierbij zijn dat we er met z'n allen ook werkelijk iets aan zullen hebben en er iets mee zullen kunnen doen. Dingen waarvan we zeggen: dit kan of moet beter, dan ook proberen te verbeteren. Waar we door de sleur wat zijn weggezakt, daar moet de krik er onder, hier en daar wat bijsturen. Enfin, vult U zelf maar in straks.

We zullen proberen er geen droge opsomming van te maken en niet alles door de donkere bril gaan zien, maar U gewoon een naar onze mening echt en reëel verslag uitbrengen en wensen U hierbij een goed en onderhoudend kwartiertje toe.

II. Ons koor in enkele cijfers en letters

Omdat wij U niet willen vervelen herstel vermoeien met reeksen namen, functies, dienstverbanden enz. willen wij volstaan met het vermelden van de gaande en komende man dit afgelopen koorjaar.

En dan denken we in de eerste plaats aan het afscheid van onze zeer gewaardeerde president pastoor P. van Mulukom. In hem raakten we een zeer waardevol president kwijt. Een praesis die ons steeds zoveel mogelijk de vrije hand liet bij de keuze en de uitbouw van ons

repertoire, ons financieel nog wel eens een ruggesteuntje gaf, en zoveel mogelijk rekening hield met de wensen van de heren zangers, kortom een grote mate van begrip had voor het feit dat wij als zanger ook nog graag enige muzikale voldoening aan ons zingen willen beleven. Reden ten over waarom hij bij zijn afscheid tot erelid van ons koor is benoemd. Wij wensen hem nog vele prettige jaren toe in zijn Lennisheuvelse residentie.

Inmiddels hebben we met de benoeming van de nieuwe parochieherder, pastor J. de Jong, ook een nieuwe president. Hij is tussen haakjes de eerste president van ons koor die niet schijnt te kunnen zingen. We heten hem hierbij van harte welkom in ons midden en spreken de hoop uit dat wij met hem een even prettige samenwerking zullen hebben als met zijn voorgangers.

Het aantal werkende leden werd dit jaar uitgebreid met drie man en een brouwerszoon.

Deze vier nieuwe leden zijn wél het vermelden waard. We noemen, in volgorde van ancienniteit:

George Keukens, afkomstig van het Maria Reginakoor, heeft het bij ons bijzonder naar zijn zin.

Henk van de Langenberg, voor de derde keer in onze koor-community ingetreden.

Tonnij van de Struijk, na een lange status van aspirant verplicht vrijwillig lid te worden.

Roeland de Leijer, houdt een bijzondere belofte in voor de toekomst. Als zanger, als invallend organist voor na de Hoogmis en voor ons misschien als toekomstig handelaar in spiritualiën.

Omdat er verder geen afzwaaiers zijn is ons ledental thans 43 man te weten: 2 ereleden, 5 rustende leden, 36 werkende leden inclusief de president en geen aspiranten.

Een van de leden heeft wél een nieuwe functie gekregen. Waar nodig en mogelijk zal Toon van de Struijk in overleg met het bestuur als sociaal contactman fungeren bij ziekte enz. van koorleden.

Ons koor kwam dit koorjaar vijf maal in vergadering bijeen, waarvan eenmaal ter vaststelling van de nieuwe statuten.

Komen we nu aan chapter

III. Repetities en wat daaraan vastzit

Dan willen we nu eens niet schrijven over een goed of slecht bezoek, daarover wordt reeds jaren geschreven, maar meer over de repetities zelf. Want eist een eerlijk verslag niet van ons, dat wij onszelf niet eens af moeten vragen of de repetities wel zo nuttig zijn als ze zouden moeten zijn?

Van groot belang is bijvoorbeeld op tijd kunnen beginnen. Te laat beginnen nodigt tot te laat komen, maar te laat komen dwingt tot te laat beginnen en zo gaat het eerste kwartier de mist in, met alle gevolgen van dien voor de concentratie van jongens en heren. Ook van een enigszins eerbiedig gebed op het moment dat we denken alvast maar met repeteren te beginnen, komt dan weinig terecht. Zijn we dan eenmaal zover, repeteren we dan wel enthousiast genoeg? Werken we alles wel goed genoeg af, hebben we door tijdnood gedwongen misschien teveel tegelijk onderhanden, zodat we daardoor de zaken niet tot in de finesses afwerken? Letten we wel genoeg op de uitspraak? Zouden we niet veel mooier kunnen zingen als we er meer tijd en zorg aan zouden besteden?

Maar owee, als de repetitie te lang duurt, owee als we dikwijls hetzelfde repeteren, owee als we niet op tijd met iets nieuws voor ons

repertoire komen.

Dan hebben we commentaar!

Maak het zo eenieder maar eens naar de zin.

In ieder geval: slordig werk geeft geen voldoening en dit geldt zeker voor de muziek.

En mochten we zelf dan misschien een beetje twijfelen, moeten we ons dan niet afvragen of anderen het allemaal nog wel zo mooi vinden wat wij doen.

Hoe komt het bijvoorbeeld dat we dit jaar zo weinig zijn uitgenodigd, hoe komt het dat we het afgelopen jaar slechts één keer een hoogmis-uitzending voor de K.R.O. hebben verzorgd? Heeft de K.R.O. dan toch een beetje gelijk als zij zeggen "Jullie zitten op een eilandje." Heeft platenproducent Van Rossum dan toch een klein beetje gelijk als hij naar aanleiding van onze "Adoro Te"-opname zegt: "Dit is het echte Heilig Hartkoor niet".

Moeten we ons niet eens afvragen of we misschien in een bepaalde sleur zijn beland?

En dat roept bij ons, mede door gesprekken met anderen, toch enkele gedachten op die we U niet willen onthouden, hoewel ze niet direct verband houden met het koorverslag als zodanig.

Is het geen terechte zaak om ons eens wat vaker af te vragen "waar zijn we mee bezig" of wat nog belangrijker is "waar gaan we of waar willen we naar toe?". Zijn we niet teveel cultureel bezig, hoe graag we dat ook mogen doen? Houden we écht wel voldoende rekening met de wensen van de parochiegemeenschap? Richtten we onze blikken niet té eng op dat éne kerkmuzikale gebied, waarop ons koor nu eenmaal zijn strepen heeft verdiend en misschien nog wel verdient?

Och, we weten het eigenlijk wel. De meeste zangers zijn lid van ons koor vanwege het feit dat bij onze vereniging de latijnse kerkmuziek in al zijn facetten erg hoog in het vaandel geschreven staat.

En dat is ook, naar wij menen, een van de grote verdiensten van onze club.

Maar grote verdiensten of niet, mag het etiketje "cultuur" wat men ons toch nog wel eens opplakt betekenen, dat wij per definitie de ogen maar moeten sluiten voor nieuwe stromingen in de kerkmuziek, met name daar waar het de kerkmuziek in de volkstaal betreft?

Hoeveel tegensputters levert het bij ons niet op wanneer we een enkele keer een zaterdagavondviering opluisteren? Een psalm van Valkensteijn, naar onze mening kwalitatief met kop en schouders uitstekend boven de grote, dikwijls grijze, massa van geproduceerde volkstaalliederen, krijgt alleen al door het feit dat de tekst nederlands is, van veel leden zonder meer een negatief oordeel. Kan dat een aanleiding zijn voor minder geanimeerd repeteren? Het instuderen en op de plaat zetten van een aantal, overigens nog niet zo gemakkelijke, Cantatoriumgezangen is voor een aantal leden zelfs domweg aanleiding geweest om dan maar een tijd van de repetities weg te blijven.

Och het weerwoord "die nederlandse dingen zijn maar meezingers en kwalitatief beneden de maat" is zo gemakkelijk. Maar realiseren wij ons wel eens dat de muziek welke wij zingen eigenlijk alleen die muziek is welke is overgebleven uit eeuwen kerkmuziek, muziek welke zichzelf geselecteerd heeft omdat ze goéd was. We mogen niet verwachten dat de eigentijdse muziek in de volkstaal nu al gelijkwaardig kan zijn aan wat eeuwen kerkmuziekkunst heeft voortgebracht. Natuurlijk zit er veel

kaf onder het koren, de praktijk heeft het al meermaals uitgewezen. Dat betekent echter niet, dat wij er als koor maar vanuit mogen gaan dat er "dus" geen enkele kwaliteit te verwachten is.

Het is makkelijk om zich negatief op te stellen ten opzichte van veranderingen die, naar onze mening tenminste, vooralsnog geen verbeteringen zijn. Maar is onze mening wel zo zaligmakend? Kunnen we het ons als parochiekoor zijnde, veroorloven uitsluitend dat te zingen wat we zelf leuk vinden? Mogen wij van een kerkbestuur blijvende steun en van de parochianen sympathie blijven verwachten indien wij weigeren enige concessies op dat gebied te doen? Of blijven we liever uitsluitend voor een kleine groep van gelovigen zingen, waarvan wij denken dat ze om onze zang naar de Hoogmis komen?

De uitspraak van een van de leden van het kerkbestuur "het duurste koor zingt de mis die het minste oplevert", snijdt in zoverre hout, dat dat uitsluitend financieel gezien, inderdaad een feit is. Waar andere parochies vaak met vrijwilligers werken, kan ons koor rekenen op de uitstekende en zeer gewaardeerde directie van een beroepsmusicus. Dat dit geen zaak is van uitsluitend "liefdewerk" zal voor niemand moeilijk te begrijpen zijn, en ook voor het kerkbestuur is dit een volkomen normale en 100%-geaccepteerde zaak.

Maar zal men dit zo kunnen blijven verkopen als straks de nieuwe parochieraad in alle openheid gaat meefunctioneren?

Let wel, men verwacht van ons niet dat we ons "eigen" latijnse repertoire overboord zetten. Ook al horen we de enkele minder positieve opmerkingen over ons functioneren als parochiekoor, want dat zijn we en willen we blijven, niet graag, we mogen ons niet oostindisch doof houden als anderen van mening zijn dat we binnen de parochiegemeenschap misschien niet zo optimaal functioneren als **zou kunnen en daarmee** eigenlijk zou moeten. Er zijn tekenen die er op wijzen dat wij ons eens wat moeten bezinnen op onze taak binnen de parochie en op hetgeen de Brukelse kerkgemeenschap van ons verwacht.

We schrijven dit inmiddels wel erg lange onderdeel van het jaarverslag niet, omdat wij van mening zijn dat we op de verkeerde weg zijn. O nee, ook wij zijn er volledig van overtuigd dat wij onze latijnse traditie persé niet mogen loslaten, omdat we wat dat betreft toch een van de laatste bolwerken vormen in ons bisdom.

Begrijp ons niet verkeerd, het bovenstaande is geen pleidooi voor een verruilen van latijn voor volkstaal, persé niet. Maar toch, misschien worden we wel iets te star, zijn we toch wat weinig flexibel, misschien houden we toch wat te weinig rekening met de wensen van parochianen. Misschien dat deze overpeinzingen van Uw secretarissen, en als zodanig schrijven we dit, de discussie op dit punt eens wat kan aanzwengelen. Uw secretarissen zijn echter ook doodgewoon kerkzanger, die niets liever willen dan ons koor als een fijne club in stand te houden, en daarom vragen wij ons af of het niet onvoorzichtig is om te doen alsof we het allemaal niet op ons af zien komen, zodat we daarmee het risico lopen straks het kind met het badwater te hebben weggegooid.

Nou,..... dat was dan dat.

Volgende hoofdstuk.

En dat heet

IV. Activiteiten

Omdat Toon van de Struijk ook ons dit jaar weer een uitgebreide blik gegund heeft in de door hem vergaarde bergen cijfermateriaal over repetities, uitvoeringen en wat daar allemaal aan vasthangt, hebben we daaruit weer een aantal wetenswaardigheden kunnen plukken over de

activiteiten van onze vereniging.

We repeteerden dit jaar in totaal 46 keer, waarvan 2 extra repetities. Op 54 zon- en feestdagen zongen we de Hoogmis, terwijl daarnaast 11 maal werd aangetreden voor bijzondere vieringen.

Een aantal vieringen en uitvoeringen roepen we nog even terug in de herinnering.

- 4-11-1979 Vespers van Allerheiligen
- 31-12-1979 Avondmis ter afsluiting van het jaar 1979. Deze keer echter zonder Te Deum
- 9- 3-1980 Vriendenconcert
- 6- 4-1980 Pasen. Hoogmis voor de K.R.O. De keuze van de missa "Jesu nostra Redemptio" van Palestrina bleek naar wij vernamen van buiten de parochie voor deze gelegenheid niet zo geslaagd. Overigens hoorden we naar aanleiding van de Hoogmis op Eerste Kerstdag, toen we dezelfde mis zongen, hetzelfde commentaar.
- 7- 4-1980 Afscheid van Pater Y. Frankena
- 24- 5-1980 Requiemmis voor Pater Jan van de Laar
- 25- 5-1980 Concert in de St. Pieterskerk te Oirschot. Een groot deel van de toehoorders waren Buxtelnaren
- 22- 6-1980 Hoogmis in de St. Martinuskerk te Weert
- 29- 6-1980 Afscheid van Pastoor P. van Mulukom
- 23- 8-1980 Zeer uitgebreide opluistering van de eucharistieviering bij gelegenheid van het 25-jarig huwelijk van Toon en Grada van de Struijk
- 7- 9-1980 Installatie Pastoor J. de Jong

In totaal zijn we wat de uitgevoerde mis betreft 8 keer afgeweken van ons programma. Motetten en loopliederen laten we buiten beschouwing. De reden van afwijking is niet altijd bekend. Zo zien we in Toon's verslag op 11-11-1979 een totaal gewijzigd programma ondanks het feit dat een volledig koor present was. Op 1-6-1980 werd Mozart ingeruild voor de mis van J. Mul. Pater Stroombergen vergat het "Credo". Geen Mozart dan ook geen Credo moet hij gedacht hebben. Eerlijkheidshalve moeten we toegeven dat een enkele keer het programma wegens slechte zangersopkomst moest worden veranderd.

In het afgelopen koorjaar zijn twee missen voor het eerst uitgevoerd: "Jesu Nostra Redemptio" van G.P. da Palestrina en

"Missa Quarta" van Jan Mul.

Voor de eerste mis heeft veel repetitietijd opgeslokt. Palestrina 45 maal en Mul 20 maal.

Op het repertoire van het afgelopen koorjaar staan 11 missen van evenzovele componisten. In totaal zijn deze missen 99 maal gerepeteerd en 47 keer uitgevoerd. Voor de liefhebbers zij vermeld dat er ook nog 13 maal gregoriaans werd gezongen.

Het jaaroverzicht van de motetten wijst uit dat er 4 nieuwe aan ons repertoire zijn toegevoegd. Hiervan zijn er 3 voor mannenkoor zodat er met de jongens dus maar één nieuw motet is bijgekomen te weten een nederlandse psalm van Valkensteijn getiteld "Waarachtig en waar". Wel zijn op het ogenblik weer enkele nieuwe motetten in studie welke tesamen met de jongens worden gezongen.

Van de mannenkoormotetten verdient "Domine non sum dignus" van Vittoria een eervolle vermelding. Na 4 maal op noten, 4 keer op noe en vier keer op tekst te zijn gerepeteerd op donderdag 29 november en zondag 2 december 1979, diezelfde zondag nog voor de eerste keer uitgevoerd.

Tot zover Toon's archieven.

V. Jaarverslag van het jongenskoor "Cantasona" over het koorjaar 1979/1980

Al weer ligt er een koorjaar achter ons. Het is dan ook weer zover om de belangrijkste koorgebeurtenissen nog eens de revue te laten passeren. Even achteruit kijken en je afvragen hoe het allemaal gegaan is. Een traditionele terugblik, tevens een bezinning op hetgeen er in de toekomst moet gebeuren en een verantwoording van het verenigingswerk, dat alles mag zeker de motivering genoemd worden tot het maken van een jaarverslag. Cantasona tracht haar steentje daaraan bij te dragen.

De draad van dit koorjaar begint op 22 november 1979. Drie dagen later arriveerden acht jongens als lid bij "Cantasona". Elf jongens verlieten "Cantasona" wegens "hoge leeftijd" en slechte conditie van de stem, terwijl drie leden door omstandigheden vroegtijdig moesten afhaken. Zodoende telde de "Cantasona-familie" het afgelopen koorjaar 41 leden. Tijdens het komende Ceciliafeest zullen twaalf jongens het uniform officieel aangemeten krijgen en zullen vijf jongens vanwege de kwaliteit van hun stenbanden het uniform officieel inleveren. Hierdoor zal onze zingende familie het komende koorjaar 48 leden tellen.

Het muzikale programma is voor de jongens even vol geweest als dat van de heren zodat U inmiddels wel zult weten hoe de "Muzikale agenda" van de jongens gevuld was.

De leiding van Cantasona kreeg dit jaar "nieuw bloed". Helaas heeft Evert wegens drukke werkzaamheden het bestuur moeten verlaten. Een waardevolle kracht vertrok. Voor al het werk dat Evert voor Cantasona gedaan heeft zijn wij hem nogmaals zeer dankbaar. Voor de ontstane leegte hebben we gelukkig twee jongemannen bereid gevonden die het bestuur aan hebben willen vullen: Anton Neggers en Jeroen Felix.

Het bestuur bestaat nu uit de volgende heren: J. Felix, directeur, M. Habraken, voorzitter, A. Paashuis, G. Boleij, A. Neggers en J. Felix jr., secretaris/penningmeester.

De opleiding van de aspiranten is thans toevertrouwd aan ons koorlid Hans Mestrum. Wij zijn zeer verheugd dat hij dit "werk" aan heeft willen nemen en zijn ervan overtuigd dat de opleiding in goede handen is. Wij hopen dat hij dit nog vele jaren mag verzorgen.

Even verplaatsen we de schijnwerper en richten de lichtbundel op twee mensen: Pastoor Van Mulukom en onze directeur Joop Felix.

Dit jaar namen we afscheid van Pastoor Van Mulukom, die wegens zijn ontslagaanvraag bij het Bisdome met emiritaat is gegaan. Een groot woord van dank voor alles wat hij in de afgelopen twintig jaar voor Cantasona heeft gedaan. Moge het hem zeer goed gaan. Tevens wensen wij vanaf deze plaats zijn opvolger Pastoor De Jong nogmaals zeer veel succes toe. Onze directeur is inmiddels ook al twintig jaar de dirigerende man voor Cantasona. Een speciaal woord van dank, voor het vele werk wat hij er week in week uit mee heeft. Hij houdt de club op zijn eigen speciale wijze bij elkaar en bereikt daarbij op muzikaal terrein met de jongens zeer veel. Zeker in deze tijd is dat een bijzondere prestatie.

Uiteraard dient vermeld te worden het tentenkamp in Luijksgeestel hetwelk dit jaar wel erg nat was. Ondanks dat bleven we op de been mede dank zij de voortreffelijke hulp van onze keukenstaf. Opnieuw mag dit grootse karwei als een succes bestempeld worden.

Na het Ceciliafeest werd onze bioscoop gesloten. Geen film dit jaar maar wel zoals op Tweede Paasdag een bostocht. Tijdens het komende Ceciliafeest zal de bioscoop ook gesloten zijn. Plannen voor deze dag zijn bij het schrijven van deze memorie over Cantasona nog in de "maak".

Het voor U bekende puntensysteem blijkt voor onze jongens een succes te worden. Wie er zal winnen en de prijzen mee zal nemen is nog niet bekend. De spanning blijft.

Verder zal De Notendop binnenkort zijn zesde jaargang gaan beginnen. We hopen en zullen er voor werken dat er nog vele notendopjes uitgegeven kunnen worden.

Terugblikkend geloof ik te mogen zeggen dat het voor Cantasona weer een mooi koorjaar is geweest. We hebben tenminste nog een jongenskoor, dat kan zelfs De Telegraaf niet ontkennen. De repetities worden steeds goed bezocht, het herenkoor kan daar nog steeds van leren, en de sfeer is steeds uitstekend geweest.

Met de wens dat het zo mag blijven voortgaan, wil ik deze "Cantasona-Story" besluiten onder grote dankzegging aan allen die het Jongenskoor Cantasona een warm hart toedragen en tevens wens ik alle werkers van Cantasona weer veel succes toe voor het komende koorjaar opdat het Jongenskoor "Cantasona" in deze hoedanigheid nog zeer vele jaren mag blijven voortbestaan.

Secretaris Cantasona
J. Felix jr.

VI. Jaarverslag van de Cantasona Baardclub in 1980

Voor het middelste kind uit onze koorfamilie, de Cantasona Baardclub, begon het seizoen 1979-1980 zeer hoopvol.

Maar liefst 12 nieuwe leden werden aan het einde van 1979 aangenomen als lid. Met een verlies van drie leden kwam het totaal zo op zestien "werkende" (zoals men bij het herenkoor pleegt te zeggen) leden. Een groot verschil met de acht van het jaar ervoor.

Met goede moed en een gloednieuwe coördinator begon zo het twintigste Caba-seizoen. Veranderingen waren snel merkbaar. Behalve dat de toegenomen kontributie-opbrengst de financiële armslag aanzienlijk verbeterde, herleefde op de vrijdagavonden voor het eerst sedert jaren "de goede oude tijd".

Met behulp van een trouwe "vaste gast" (wiens naam bij de redactie bekend is) werd het stof weer van de tafeltennistafel afgespeeld, en zelfs het enige meubelstuk met antiquarische waarde, onze piano uit het jaar nul, deed weer dienst. Het enige negatieve geluid kwam van onze oliekachel: met een indrukwekkende, gelukkig slechts rook opleverende knal, weigerde hij vanaf midden-winter voorgoed alle dienst.

Het actieve verenigingsjaar begon vlak voor Kerstmis met de traditionele Sinterklaassurprise. De meer dan twintig deelnemers hadden hun uiterste best gedaan elkaar in originaliteit te overtreffen.

In de eerste maand van 1980 wisselde het bestuur. Van de oude bezetting bleef slechts de penningmeester op z'n plaats: drie andere, kersverse leden mochten voor de rest van het jaar ervaren hoe mooi, doch tevens hoe ondankbaar een bestuursfunctie kan zijn.

De, zoals ieder jaar door de Caba verzorgde collecte voor "Ons Kind", bracht dit jaar een recordopbrengst van over de drieduizend gulden op. We hopen de stijgende lijn de komende jaren vast te kunnen houden.

Gewapend met de nodige zakdoeken bezochten we de nederlandse succesfilm "Spetters". De kritiek was niet van de lucht. De spetters evenmin.

Natuurlijk werd er ook dit jaar weer gezwommen. Bij koude en regen toog een select gezelschap naar de uitstekende faciliteit die de gemeente Boxtel daarvoor biedt: Den Haagakker.

Een ander soort conditietraining bedreven we begin mei: de jaarlijkse voettocht naar Den Bosch. Hoe heerlijk is immer de treinreis terug!

Met negentien "man" trok de Caba in de juli-maand naar Zwitserland, om er wederom bijzonder gastvrij te worden ontvangen door de familie Muster. De kampweek duurde dit jaar tien dagen. Het overlijden van oud-koorlid Harrij van de Laar noodzaakte onze keukenstaf, de familie Ad van de Laar-Vriens om gedurende het kamp een retour Boxtel af te leggen. Maar ondanks dat werd het Cabakamp '80 zoals we gewend zijn een groot succes. Hetgeen U kunt nalezen in het honderd-vijf-en-twintig bladzijden tellende kampverslag. Geen woord is overdreven.

Teruggekeerd in Boxtel werd de Caba meteen aan de slag gezet. De streek-muziekschool moest overgehuisd worden, en met de hulp van enkele potige Cabanen kostte dit ons twee dagen en de gemeente Boxtel in ieder geval geen cent meer.

Het was jammer dat twee leden in de loop van de herfst moesten bedanken wegens drukke werkzaamheden elders.

St. Cecilia staat voor de deur, en dat is in dit seizoen voor een hoog-bejaarde heilige geen pretje. Voor de Cabanen evenmin, want het klimaat in "La Cabane" wil wegens het ontbreken van afdoende verwarming vrijdag-savonds wel eens beneden het behaaglijkheidsniveau dalen.

Omdat de huurbaas heeft aangekondigd te zijner tijd ons huurcontract te moeten opzeggen wegens interne verbouwing (en om geen enkele andere reden!) is de Caba momenteel weer woningzoekende. Een situatie die veel weg begint te hebben van de legendarische speld in de hooiberg.

Vijf nieuw Cabanen zullen vanaf Cecilia ons echter komen versterken, terwijl vier afzwaaiende leden niet licht hun medewerking zullen opzeggen.

Aan het enthousiasme en de goede moed zal het dan ook niet liggen, indien 1981 niet net zo'n succesvol jaar zal worden als 1980.

Secretariaat Caba

VII. Financieel jaarverslag van het Uniformfonds H.Hartkoor (herenfonds)
Het secretariaat van het H.Hartkoor heeft ons verzocht iets op papier te zetten over de gang van zaken van het Uniformfonds H.Hartkoor te Boxtel. Het zal U duidelijk zijn dat dit niet zo maar mogelijk was. Per slot van rekening heeft het fonds zich in het verleden uitgesproken voor een mondeling in plaats van een schriftelijk handelen in de vergadering van het H.Hartkoor.

Maar na overleg en na stemming, mondeling uiteraard (één vóór, de secretaris-penningmeester, géén tegen en géén onthouding) is besloten toch maar aan het verzoek van het koor-secretariaat te voldoen.

Ziehier het resultaat:

Ingevolge mijn waarschuwing van het vorig jaar ben ik nu verplicht U wat langer te vervelen met de financiële gegevens van het fonds dan ik toen deed. Er zijn daarvoor echter meer redenen dan alleen die belofte. Wat zijn die redenen dan?

Eerstens hebben we, zoals vorig jaar al verwacht werd, rente ontvangen. Piet, van de bank, niet de lezer dezes, heeft ons bedacht met het kapitale bedrag van eenenveertig dubbeltjes.

Tweedens is er dit jaar door de leden van het H.Hartkoor een historisch besluit genomen. Nadat in het verleden aan enige individuele wensen van koorleden kon worden tegemoetgekomen (ik denk hierbij aan enige succesvolle optredens van diverse gastdirigenten en aan de verschillende mooie mannenkoormotetten, die wij thans op ons repertoire zien prijken), bleek het in het afgelopen jaar ook mogelijk aan een collectief verlangen te voldoen. Op dit moment is er namelijk een vaste bijdrage van de leden van het H.Hartkoor in het uniformfonds, waardoor het in de toekomst

eenvoudiger zal zijn een eventuele vervanging van het huidige uniform mogelijk te maken.

Dit betekent dat, als alle leden tijdig hun contributie, annex uniform-bijdrage zouden betalen, het uniformfonds bij het huidige ledenbestand van het koor, maandelijks een bedrag ad f 147,33 zou kunnen verwachten. Dat dit in de praktijk niet zo blijkt uit te komen, zal de penningmeester van het koor kunnen bevestigen. Misschien dat een automatische maandelijkse betaling hierin wat ten goede zou kunnen veranderen?

Laten we nu eens even alles netjes onder elkaar zetten.

Wat hebben we?

1. Op de bank, de Rabobank te Boxtel hebben we een bedrag staan van f 866,83
Voor de nieuwe leden van het koor, en mogelijk voor andere weldoeners geef ik hier het banknummer: 1088.46.377 bij de Rabobank te Boxtel, t.n.v. Uniformfonds H. Hartkoor.
In navolging van anderen kan ik uitroepen: Gaat (uiteraard na afloop van de vergadering) heen en verkondigt dit nummer opdat ook anderen aan ons fonds kunnen wel doen.
2. Aan reserve-uniformen hebben we in bezit voor f 1072,50
Dat wil zeggen: we hebben 5 pakken van f 195,- en één pak dat we hebben teruggekocht van een ex-lid van het koor, met dien verstande, dat we dit pak alleen maar in noodgevallen zullen gebruiken, opdat we het pak eventueel terug kunnen leveren als het betreffende lid terugkeert bij het koor.
3. Aan dassen hebben we voor een bedrag van f 52,50
Dit zijn 3 dassen van f 15,- en 1 das van hetzelfde lid, ook voor half geld teruggekocht.

Totaal

f 1991,83

Voor het overige hebben we financiële plichten noch rechten.

Wel is er nog een toezegging van een gift, die we te verwachten hebben van de Vriendenkring van het Heilig Hartkoor voor het hele Uniformfonds. Wij hebben besloten deze gift over de twee fondsen (jongensfonds en herenfondsen) te verdelen naar verhouding van het aantal werkende leden van beide koren per 22 november 1980.

Vergelijken we ons bezit met hetgeen we vorig jaar bezaten, dan blijkt dat we samen f 465,83 rijker zijn geworden.

De toename is als volgt teweeggebracht:

Gift van de Vriendenkring	f 180,--
Gift van oud.koorlid Maarten Koelink	" 7,50
Rente van de Rabobank	" 4,10
Bovendien hebben de leden van het koor totnmet 31 oktober aan het fonds bijgedragen	" 274,23
Totaal	<u>f 465,83</u>

Vergelijken we deze inkomsten met die van het vorig jaar, dan zien we dat er dit jaar geen gift ontvangen is van de Heilig Hartparochie. Mogelijk dat men bij het wisselen van de wacht vergeten is deze consigne door te geven. Mogelijk dat het Parochiebestuur ons gewoon vergeten is en hebben wij niet tijdig aan de bel getrokken. Mocht dit inderdaad zo zijn, dan kunt U ervan verzekerd zijn, dat wij hier snel iets aan zullen doen. Bovendien is er dit jaar geen reis ondernomen. Dat wij ook dit betreuren zal U duidelijk zijn, als U zich bedenkt, dat wij niet over student-decoraties beschikken om op het uniform te dragen.

Mijne heren, ik meen U zo ongeveer alles wat vermeldenswaard is, meegedeeld te hebben.

Ik ben blij U tot slot van dit verhaal toch nog op een manier gerust te kunnen stellen; na alle moeite die ik heb gehad dit verslag enigszins redelijk op papier te krijgen, zal ik het wel uit mijn hoofd laten, U te beloven volgend jaar nog langer van stof te zijn. Wellicht dat U hieruit moed kunt putten om het verslag dan toch weer aan te horen.

Namens het bestuur van Uniformfonds H.Hartkoor,
Nol Paashuis.

VIII. De vriendenkring in het voorbije verslagjaar

Graag voldoen we aan het verzoek van de samenstellers van Uw jaarverslag over het tijdvak 1 november 1979 - ongeveer 1 november 1980, om opnieuw een bijdrage van de Vriendenkring daarin te lassen. Deze bijdrage kan slechts bescheiden zijn, omdat deze Vriendenclub uiteraard een bescheiden rol op de achtergrond en achter de schermen speelt en slechts zelden voor het voetlicht treedt. Niettemin blijft de samenwerking tussen Vriendenkring en Koor uitstekend, al was het slechts met betrekking tot de tijdige uitgifte van de bulletins, waar we straks nog even op terug komen.

Al direct aan het begin van het verslagjaar, zondagmiddag 4 november 1979, beluisterden we voor het derde achtereenvolgende jaar de latijnse vespers van Allerheiligen. Inderdaad was het "beluisteren", want van meebidden was weinig sprake wegens het ontbreken van de tekstboekjes. Ze zijn nóg pleiten, maar dit jaar hebben we voor eigen rekening van De Vriendenkring zelf voor keurig uitgevoerde boekjes laten zorgen met een vriendelijke gele omslag en telkens op de linkerbladzijde de Latijnse tekst en op de rechterpagina de Nederlandse tekst. Daarom nemen we in dit verslagjaar ook maar de vierde uitvoering, op zondagmiddag 2 november 1980, mee, daarbij constaterend, dat de belangstelling voor wat enkele jaren geleden een experiment was, geleidelijk groeiend is. Na afloop van de laatste maal hebben we zelfs opmerkingen gehad in de geest van "kunnen jullie dit in de loop van een jaar niet een paar keer meer doen?"

De bulletins met mededelingen van de uit te voeren missen gedurende een reeks van zondagenachtereën volgden weer regelmatig. Nummer 15 verscheen op 19 december 1979, nr. 17 op 28 maart 1980 en nr. 18 op 10 augustus 1980. Wij blijven de regelmatige toezending van deze bulletins belangrijk vinden voor onze leden (nagenoeg het enige contactmiddel met hen). Daarom een extra woord van dank voor directeur Felix voor de "levering van materiaal" en voor onze secretaris Van der Struijk en anderen voor het typen, verzenden enz. van een en ander.

Bulletin nr. 16 vermelden wij apart. Dit kondigde iets geheel bijzonders aan, namelijk het programma van het uitstekend geslaagde "Vriendenconcert" op zondagmiddag 9 maart 1980, uitgevoerd door heren- en jongenskoor. Waardevolle muziek uit de 15e, 16e, 17e en 20e eeuw. Alles onder leiding van dirigent koördirekteur Joop Felix en met medewerking van onze onvolprezen organist Thed van den Aker en van diens broer Cleem als cellist en van de gebroeders Jeroen en Laurens Felix, respectievelijk als hoboïst en violist.

Wij hopen en vertrouwen er wel een beetje op, dat dirigent, volledig koor en andere medewerkers de moed en de liefhebberij kunnen opbrengen - en vooral de tijd kunnen vinden - om ons leden van de Vriendenkring in 1981 wederom op zo'n mooi concert te vergasten. Wij begrijpen ten volle, dat dit geen kwestie is van "op een zondagachtermiddagje een uurtje muziek maken", maar dat hieraan serieuze voorbereiding vooraf gaat en dus alweer veel tijd kost. U allen mogen intussen vast weten, dat een "voorjaarsconcert" in 1981 door de Vriendenkring op hoge prijs zal worden gesteld!

Op 20 februari 1980 hadden we een algemene bestuursvergadering tezamen met de contactgroep van het koor. Erg vergaderziek zijn wij overigens niet en datzelfde constateren we ten aanzien van de contactgroep. Maar al konden we dan niet dikwijls tezamen, tussen voorzitter (P. de Boer, Mgr. Wilmerstraat 7) en secretaris (A. van de Struijk, Ons Doelstraat 26) was gedurende het gehele verslagjaar een vrij intensief contact, aan welk contact ook bij herhaling onze penningmeester (A. Doevendans, Het Schild 61) deelnam.

Voorts waren wij tegenwoordig bij de afscheidsrecepties van kapelaan Y. Frankena en van Pastoor P. van Mulukom, respectievelijk op 7 april en 29 juni 1980. Een deel van het bestuur was ook aanwezig op 7 september 1980 bij de installatie van de nieuwe herder J. de Jong.

Het aantal leden van de Vriendenkring beweegt zich rond het cijfer 110. Deze 110 leden zijn afkomstig uit 20 gemeentes waarvan 2 buiten de provincie Noord-Brabant. Van de 110 leden komen er 41 uit de eigen parochie, 42 anderen wonen wél in Boxtel maar zijn buiten Brukelen terwijl de 27 die dan nog resteren van buiten Bortel komen. In de contributie kwam geen verandering (f 10,- per jaar).

Laten we in goede harmonie met elkaar rustig verder gaan!

Namens het bestuur van de Vriendenkring van het Heilig Hartkoor,
P.J.H. de Boer, voorzitter.

IX. Besluit

We komen nu aan het einde van ons jaarverslag. Het zit er weer op. Was het alle moeite waard? Was het zinvol? We weten het niet. Was het nodig en kunt U er iets mee doen? We weten het evenmin. We dachten van wel, en er waren genoeg redenen om bepaalde dingen nu eens wat sterker te belichten.

Het was zeker niet onze bedoeling, we schreven het reeds aan het begin, om pessimistisch te zijn. Maar als je intussentijd met leed omkoopt, als je zo'n overzicht bezig bent, zoals een goed jaarverslag toch van je eist, dan komt er van alles op je af en dan zou het best kunnen dat je het allemaal wat donkerder maar misschien ook scherper ziet.

In elk geval, wij zijn van mening dat ons relaas moest zijn zoals het nu is geworden. Gewoon, nuchter, eerlijk, zonder de pretentie dat wij de wijsheid in pacht hebben. Wij menen ook dat we deze keer meer vooruit dan achterom hebben gekeken en ook dat was onze bedoeling.

We gaan nu een streep onder koorjaar 1980 zetten, maar niet alvorens we onze dank zeggen aan de diverse club-secretarissen, die hun bijdrage aan dit jaarverslag hebben geleverd.

Aan onze directeur voor het vele werk dat hij voor ons, of liever "zijn" koor, deed en last but not least aan U allen die ervoor hebt gezorgd dat er ook dit jaar weer iets was om te verslaan. We moeten echter wel even kwijt dat de tabel "bijzondere activiteiten" dit jaar wel bijzonder kort was: K.R.O.-hoogmis - Oirschot - Weert.

We wijzen U nu op het jaar dat weer voor ons ligt en hetwelk we beginnen met een naar we hopen mooi en gezellig Ceciliafeest. Moge het een jaar worden dat in dezelfde fijne sfeer verloopt als het afgelopen jaar, want de geest onder de leden is erg goed. En geve God dat het weer een goed jaar voor ons wordt en dat Uw secretariaat als Hij er ons de tijd voor geeft, met de volgende jaarvergadering opnieuw een goed verslag aan Uw collectie zal kunnen toevoegen.

Wij wensen U heel veel muzikaal genoegen voor de toekomst.

Boxtel, 27 november 1980
Het secretariaat